

do 50 lat życia, które zostały poddane rejestracji kobiet, zarządzanej przez Radę Ministrów na podstawie art. 106 ustawy z dnia 30 stycznia 1959 r. o powszechnym obowiązku wojskowym i zostały uznane za zdolne do służby wojskowej kobiet oraz zaliczone do rezerwy;

- 6) „zwolniona od obowiązku wojskowego kobiet” — rozumie się kobiety, które były przeznaczone do służby wojskowej kobiet, jednak wskutek przekroczenia ustawowej granicy wieku (pkt 5) lub uznania ich ze względu na stan zdrowia za zupełnie niezdolne do służby wojskowej kobiet albo z innych względów zostały zwolnione od tego obowiązku.

§ 3. Wszystkich adnotacji wymienionych w § 2 należy dokonywać w stosunku do przedpoborowych i poborowych, którzy jeszcze nie stawali do poboru, na podstawie zaświadczeń o zgłoszeniu się do rejestracji, a w stosunku do poborowych, którzy stawali do poboru, oraz żołnierzy rezerwy lub osób zwolnionych od powszechnego obowiązku wojskowego (obowiązku wojskowego kobiet) — na podstawie posiadanych przez nich wojskowych dokumentów osobistych (art. 102 ustawy z dnia 30 stycznia 1959 r. o powszechnym obowiązku wojskowym).

§ 4. 1. Kierownicy zakładów pracy, zakładów naukowych i szkół zawiadamiają pracowników i osoby pobierające naukę, podlegających powszechnemu obowiązkowi wojskowemu (obowiązkowi wojskowemu kobiet) o obowiązku niezwłocznego zgłaszania jednostkom kadrowym (§ 1 ust. 2) wszelkich zmian zachodzących w ich stosunku do powszechnego obowiązku wojskowego (obowiązku wojskowego kobiet).

2. Jednostki kadrowe (§ 1 ust. 2) obowiązane są do odnotowania w ewidencji personalnej danych wymienionych w § 2 w razie każdorazowej zmiany w stosunku pracownika lub osoby pobierającej naukę do powszechnego obowiązku wojskowego (obowiązku wojskowego kobiet).

§ 5. 1. Kierownicy zakładów pracy, zakładów naukowych i szkół obowiązani są do sprawdzenia przez zbadanie wojskowych dokumentów osobistych lub zaświadczeń o rejestracji, czy osoby zatrudnione lub pobierające naukę albo ubiegające się o przyjęcie do pracy lub do zakładu naukowego (szkoly) zgłosiły się do rejestracji i poboru, odbyły zasadniczą służbę wojskową albo ukończyły wojskowe szkolenie studentów i zostały przeniesione do rezerwy lub dopełniły obowiązku meldunkowego przewidzianego w art. 95—93 ustawy z dnia 30 stycznia 1959 r. o powszechnym obowiązku wojskowym.

2. O niewykonaniu obowiązków wymienionych w ust. 1 przez osoby podlegające powszechnemu obowiązkowi wojskowemu (obowiązkowi wojskowemu kobiet) kierownicy zakładów pracy, zakładów naukowych i szkół obowiązani są niezwłocznie zawiadomić wojskowego komendanta rejonowego, właściwego ze względu na miejsce zamieszkania tych osób.

3. Zawiadomienia wymienione w ust. 2 dotyczące przedpoborowych należy przekazywać właściwemu ze względu na miejsce zamieszkania tych osób biuro gromadzkiej rady narodowej lub właściwemu do spraw ogólnoadministracyjnych organowi prezydium miejskiej rady narodowej miasta stanowiącego powiatu miejskiego, dzielnicowej rady narodowej w mieście nie wyłączonym z województwa lub rady narodowej osiedla albo właściwemu do spraw wewnętrznych organowi prezydium miejskiej rady narodowej miasta stanowiącego powiat miejski (dzielnicowej rady narodowej w mieście wyłączonym z województwa).

§ 6. Jeżeli pracownik lub osoba pobierająca naukę nie posiada wojskowego dokumentu osobistego (zaświadczenia o rejestracji) albo posiada niewłaściwy dokument wojskowy kierownik zakładu pracy, zakładu naukowego lub szkoły powinien niezwłocznie zawiadomić o tym wojskową komendę rejonową (organ wymieniony w § 5 ust. 3) właściwą ze względu na miejsce zamieszkania tej osoby.

§ 7. 1. Organami uprawnionymi do sprawdzania w zakładach pracy, zakładach naukowych i szkołach ewidencji danych wymienionych w § 2 dotyczących pracowników i osób pobierających naukę są organy wojskowe (dowództwa okręgów wojskowych, wojskowe komendy wojewódzkie i rejonowe) oraz właściwe do spraw wewnętrznych organy prezydiów rad narodowych.

2. Organy wojskowe oraz właściwe do spraw wewnętrznych organy prezydiów rad narodowych współdziałają w zakresie wymienionym w ust. 1 na zasadach, które określa Ministerstwo Obrony Narodowej i Spraw Wewnętrznych.

3. Osoby delegowane przez organy wymienione w ust. 1 do sprawdzenia ewidencji w zakładach pracy, zakładach naukowych i szkołach obowiązane są okazać jednostkom kadrowym (§ 1 ust. 2) upoważnienie wydane przez te organy.

4. Równocześnie ze sprawdzeniem w ewidencji wpisów dotyczących stosunku do powszechnego obowiązku wojskowego (obowiązku wojskowego kobiet) pracowników i osób pobierających naukę osoby delegowane uprawnione są również do sprawdzania u tych osób wojskowych dokumentów osobistych (zaświadczeń o rejestracji).

5. Sprawdzanie ewidencji i dokumentów przez osoby delegowane nie może naruszać normalnego toku pracy (nauki).

§ 8. Wszystkie zakłady pracy, zakłady naukowe i szkoły obowiązane są do dnia 31 grudnia 1959 r. uzupełnić ewidencję personalną pracowników i osób pobierających naukę zgodnie z przepisami niniejszego zarządzenia.

§ 9. Traci moc zarządzenie nr 154 Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 czerwca 1956 r. w sprawie prowadzenia przez uspołecznione zakłady pracy ewidencji danych dotyczących stosunku pracowników do powszechnego obowiązku wojskowego (pomocniczej służby wojskowej kobiet) — (Monitor Polski Nr 54, poz. 588).

§ 10. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia
Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

ZARZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 22 października 1959 r.

zmieniające zarządzenie z dnia 6 grudnia 1955 r. w sprawie udzielania zezwoleń na przekraczanie odległości dozwolonego przewozu w ciężarowym transporcie samochodowym między osiedlami.

Na podstawie § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 4 czerwca 1952 r. w sprawie używania ciężarowych pojazdów

samochodowych w transporcie między osiedlami i wykorzystania ich próżnych przebiegów (Dz. U. z 1952 r. Nr 29, poz.

197 i z 1955 r. Nr 34, poz. 210) oraz w związku z art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 25 stycznia 1958 r. o radach narodowych (Dz. U. Nr 5, poz. 16) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Transportu Drogowego i Lotniczego z dnia 6 grudnia 1955 r. w sprawie udzielania zezwoleń na przekraczanie odległości dozwolonego przewozu w ciężarowym transporcie samochodowym między osiedlami (Monitor Polski Nr 124, poz. 1619), wytyczne stanowiące załącznik nr 1 zarządzenia otrzymują brzmienie:

„WYTYCZNE W SPRAWIE UDZIELANIA ZEZWOLEŃ NA PRZEKROCZENIE ODLEGŁOŚCI DOZWOLONEGO PRZEWOZU W CIĘŻAROWYM TRANSPORCIE SAMOCHODOWYM MIĘDZY OSIEDLAMI

§ 1. 1. Właściwe do spraw komunikacji organy prezydium wojewódzkich rad narodowych oraz rad narodowych miast wyłączonych z województw mogą udzielać jednostkom gospodarki uspołecznionej nie wykonującym transportu publicznego zezwoleń na używanie ciężarowych pojazdów samochodowych w transporcie między osiedlami ponad odległości ustalone zarządzeniem Ministra Transportu Drogowego i Lotniczego z dnia 26 maja 1955 r. w sprawie odległości dozwolonego przewozu w ciężarowym transporcie samochodowym między osiedlami (Monitor Polski Nr 51, poz. 531) tylko w wyjątkowych, należycie uzasadnionych przypadkach.

2. Zezwolenia określone w ust. 1 mogą być udzielane również spółdzielniom pracy transportowej wykonującym transport publiczny na podstawie zezwoleń na wykonywanie publicznego transportu drogowego pod warunkiem, że:

- 1) istnieje uzasadniona potrzeba przewozu ładunków innych spółdzielni pracy poza obszar określony w zezwoleniu na wykonywanie publicznego transportu drogowego;
- 2) spółdzielnia wykonująca transport publiczny wykazuje ważnie zawartą umowę o stałą obsługę transportową innych spółdzielni pracy.

3. W odniesieniu do ciężarowych pojazdów samochodowych do 1.500 kg ładowności, znajdujących się w posiadaniu jednostek administracji państwowej, gospodarki uspołecznionej i organizacji społecznych, zezwolenia określone w ust. 1 mogą być udzielane bez ograniczeń.

4. Zezwolenia określone w ust. 1 mogą być udzielane również osobom fizycznym i przedsiębiorstwom gospodarki uspołecznionej, jeżeli potrzebę przekroczenia odległości dozwolonego przewozu uzasadnia terytorialny zasięg ich uprawnień do prowadzenia innej działalności gospodarczej w interesie społeczno-gospodarczym, udzielonych przez właściwe organy administracji państwowej; obszar przewozu nie może w żadnym razie przekroczyć obszaru województwa,

w którym znajduje się stałe miejsce postoju pojazdu, łącznie z miastem wyłączonym z tego województwa.

5. Zezwolenia mogą być wydawane na okresowe używanie ciężarowych pojazdów samochodowych ponad odległości dozwolonego przewozu bądź na jednorazowe przekroczenie tych odległości.

6. Przy udzielaniu zezwoleń okresowych w przypadkach określonych w ust. 1—4 należy kierować się ramowymi zasadami wydawania takich zezwoleń, ustalonymi w opiniach komisji koordynacji przewozów dla poszczególnych rodzajów transportu publicznego, branżowego i własnego jednostek gospodarki uspołecznionej oraz dla transportu wykonywanego przez osoby fizyczne i przedsiębiorstwa gospodarki nie uspołecznionej, uwzględniających warunki lokalne.

7. Zezwolenia na jednorazowe przekroczenie odległości dozwolonego przewozu mogą być udzielane w razie istnienia wyjątkowo pilnej, gospodarczo należycie uzasadnionej konieczności wykonania transportu i to wtedy, gdy Państwowa Komunikacja Samochodowa nie może tych przewozów wykonać, a zwłoka w wykonaniu transportu może spowodować zepsucie lub zniszczenie towaru.

8. W razie nasuwających się wątpliwości właściwy do spraw komunikacji organ prezydium rady narodowej ma obowiązek sprawdzić przez kontrolę we właściwym gospodarstwie samochodowym, czy udzielenie zezwolenia jest konieczne.

§ 2. Właściwe do spraw komunikacji organy prezydium wojewódzkich rad narodowych mogą przekazać swoje uprawnienia w zakresie udzielania zezwoleń na jednorazowe przekroczenie odległości dozwolonego przewozu organom do spraw komunikacji prezydium powiatowych rad narodowych lub rad narodowych miast stanowiących powiaty.

§ 3. Zezwolenia (§ 1 ust. 6 i 7) powinny być wydawane na formularzach według wzorów stanowiących załączniki nr 2 i 3 do zarządzenia.

§ 4. Właściwe do spraw komunikacji organy prezydium wojewódzkich rad narodowych oraz rad narodowych miast wyłączonych z województw mogą w przypadkach i trybie określonych w § 19 zarządzenia Ministra Transportu Drogowego i Lotniczego z dnia 19 listopada 1952 r. w sprawie wykorzystania próżnych przebiegów ciężarowych pojazdów samochodowych w transporcie między osiedlami (Monitor Polski Nr A-103, poz. 1611) zwolnić osoby dysponujące jazdą pojazdu od obowiązku zgłoszenia jej placówce spedycyjnej. Zwolnienie powinno być zaznaczone na zezwoleniu (§ 1 ust. 7 wytycznych) specjalnym stemplem: «Nie podlega zgłoszeniu do placówki spedycyjnej».

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Komunikacji: w z. J. Rustecki

ZARZĄDZENIE MINISTRA LEŚNICTWA I PRZEMYSŁU DRZEWNEGO

z dnia 31 października 1959 r.

w sprawie uznania za rezerwat przyrody.

Na podstawie art. 13 ustawy z dnia 7 kwietnia 1949 r. o ochronie przyrody (Dz. U. Nr 25, poz. 180) zarządza się, co następuje:

1. Uznaje się za rezerwat przyrody pod nazwą „Cielętnik” obszar torfowiska o powierzchni 3,38 ha, położony wśród łąk Państwowego Gospodarstwa Rolnego Cielętnik w odległości około 50 m na południowy zachód od kopca nr 143, w gromadzie Braniewo, w powiecie braniewskim wojewódz-

twą olsztyńskiego. Granice rezerwatu zostały oznaczone w terenie i na mapie rezerwatu w skali 1:5 000, stanowiącej załącznik do odpowiedniej pozycji rejestru tworów przyrody poddanych pod ochronę.

2. Rezerwat tworzy się w celu zachowania ze względów naukowych i dydaktycznych jednego z największych skupień na terenie Pojezierza Mazurskiego brzozy niskiej (*Betula humilis*).